

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 201/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ кога заступа Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1997/18 од 31.08.2018. године, у седници одржаној 13.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1997/18 од 31.08.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1997/18 од 31.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 800/17 од 18.05.2018. године, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно за период октобар 2014. – август 2015. године солидарно исплате накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и накнаду трошкова за исхрану у износима са затезном каматом ближе описаном у том делу изреке и да му накнаде трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1997/18 од 31.08.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени ВВ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног

захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом тужених у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Ревизија није дозвољена ни као редовна на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

По члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 09.11.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 115.927,86 динара.

С обзиром на то да је вредност предмета спора испод динарске противвредности од 40.000 евра, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић